

nerne $\frac{7}{10}$, medens opholdskommunen afholder $\frac{9}{10}$, og $\frac{13}{100}$ fordeles på landets kommuner efter reglerne i afsnit III i lov om folkeforsikring.

§ 21. Socialministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler om refusion og regnskabsaflæggelse.«

Der findes i lovforslaget til enkepensionsloven ingen bemærkninger til § 21, men ved socialministerens fremsættelse af lovforslaget 1. gang den 14. maj 1958 anførtes herom:

»Med hensyn til refusionsreglerne skal jeg oplyse, at udgifterne til pension er foreslået dækket efter samme regler som folkepensionen . . . (Folketingstidende 1957-58, folketingets forhandlinger, sp. 4307).«

Efter den nævnte udtrykkelige henvisning i lovens forarbejder til de gældende regler om folkepension, der som anført ovenfor under pkt. 3 må antages at have indeholdt hjemmel til forskudsvis udbetaling, finder justitsministeriet, at der er tilstrækkeligt grundlag for at fortolke bestemmelsen således, at den gav hjemmel til at fastsætte regler også om egentlig forskudsvis udbetaling af statens tilskud.

7. a. Inden ikrafttrædelsen den 1. april 1973 af lov nr. 161 af 7. juni 1972 om dagpenge ved sygdom eller fødsel, der som tidligere nævnt ikke er omfattet af 1976-loven, fandtes der i sygeforsikringsloven følgende bestemmelse om dagpenge:

»§ 59. De i § 57 omhandlede bidrag overføres efter opkrævningen til en af direktøren for sygekassevæsenet bestyret fond. Statskassen udreder udgifterne ved fondens administration. Fondens godtgør sygekasserne deres udlæg til dagpenge efter nærværende lov. Som vederlag for opkrævning af bidragene og for administrationen tillægges der af fondens midler centralforeningerne og sygekasserne et af socialministeren fastsat beløb af de opkrævede bidrag. Fondens regnskaber revideres i forbindelse med direktoratet for sygekassevæsenets regnskaber.

Stk. 2. De nærmere regler om indbetaling til og udbetaling fra fonden samt om fondens administration fastsættes af socialministeren, som herunder – efter forudgående forhandling med finansministeren og folketingets finansudvalg – fastsætter nærmere regler og betingelser for ydelse af

forskud på statens tilskud til fonden og for ydelse af forskud på fondens udbetalinger til sygekasserne. Der kan herunder fastsættes regler om udbetalinger til sygekasserne fra centralforeningerne af de til disse i henhold til § 57, stk. 6, indbetalte beløb.«

Det anføres i bemærkningerne til lovforslaget (FT 1959-60, tillæg A, sp. 1183):

»Tillige betyder den foreslåede ordning, at refusionerne til sygekasserne – ligesom for statstilskud efter § 37 – anvises fra direktoratet for sygekassevæsenet, og samtlige foreliggende likviditetsproblemer for såvel fonden som kasserne kan derfor løses ved anvisning af forskud på statens tilskud, jfr. stk. 2, der indeholder en regel svarende til § 7, stk. 4.«

Som anført ovenfor under pkt. 4 gav § 37, stk. 4, efter justitsministeriets opfattelse hjemmel til forskud på refusion (dvs. for allerede afholdte udgifter) og til egentlige forskud.

Det fremgår således såvel af § 59 som af bemærkningerne til bestemmelsen, at der kan ydes forskud på refusionen til kommunerne, og bemærkningerne synes at indebære, at der med henvisningen til § 37, stk. 4, ønskedes hjemmel også til egentlige forskud.

b. Ved udskillelsen af reglerne om dagpenge til en selvstændig lov i 1972 fik refusionsbestemmelsen følgende ordlyd:

»§ 42. Dagpengefonden refunderer 75 pct. af kommunernes samlede udgifter.

Stk. 2. Socialministeren fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved refusion af udgifter og om regnskabsaflæggelse og revision.«

Rækkevidden af bestemmelsen om refusion er ikke omtalt i bemærkningerne til lovforslaget.

Justitsministeriet har nu haft lejlighed til at gennemgå forarbejderne til loven. Det fremgår heraf, at spørgsmålet om forskudsvis betaling er blevet rejst over for socialministeriet under behandlingen af lovforslaget. Det fremgår således af bilag 1 til udvalgsbetænkningen over lovforslaget (Folketingstidende 1971-72, tillæg B, sp. 2537), at Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening og Frederiksberg og Københavns kommuner anmodede socialministeren om, at der for så vidt angår dagpenge blev fastsat en refusionsordning, hvorefter staten løbende dække-